هو الله - ای بندگان و کنیزان عزیزان الهی عالم انسانی...

حضرت عبدالبهاء

نسخه اصل فارسی

۱۰۵

هو الله

ای بندگان و کنیزان عزیزان الهی عالم انسانی از عجز و ناتوانی خاک سیاه، چون ابر رحمت خداوند آگاه ببارد تراب اغبر لالهٔ احمر برویاند و خاک سیاه گلشن روشن ملأ اعلی گردد. هر چند ما عاجز و نا توانیم ولی الطاف جمال مبارک بی حدّ و بی پایان. در شکرانه چاره ای جز اعتراف به قصور نداریم و علاجی غیر از صمت و سکوت ندانیم زیرا عاجزیم و قاصر کلیلیم و علیل. پس ستایش خداوند آفرینش را که به موهبتش این موران ضعیف سلیمانی نمایند و این پشه های عجز و نیاز شهباز اوج راز گردند و سبب ظهور الطاف حضرت بی نیاز شوند.

امّا حدیث وارد که در ایّام سابق دو حرف صادر ولی در ایّام قائم جمیع حروف دیگر ظاهر گردد. مقصود این است که آنچه از آثار و علوم و احکام و قانون و بدایع وصنایع و کمالات عالم انسانی در ایّام سابق ظاهر شده به منزلهٔ دو حرف بوده ولی دراین ظهوربدیع و بروز کنز منیع کمالات و فضائل عالم انسانی و علوم و فنون نامتناهی به درجه‌ای رسد که بمثابه جمیع حروف دیگر باشد یعنی این دور بدیع از دورهای سابق اینقدر امتیاز و فرق دارد. چنان که ملاحظه مینمائید که هنوز قرن اوّل است در این مدّت قلیله چقدر اسرار کائنات از حیّز غیب به عالم شهود آمده چه سرّهای مکنون و رمز های مصون که در غیب امکان بوده ظاهر شده و چه اکتشافها از اسرار و حقایق اشیاء تحقّق یافته و چه صنایع و بدایع جلوه نموده دیگر ملاحظه نما که من بعد چه خواهد شد.

باش تا صبح دولتش بدمد این همه از نتائج سحر است

و علیکم و علیکنّ البهآء الابهی ۰ ع ع